

PRESSO

ČASOPIS STUDENTŮ BOLESLAVSKÉ HOTELOVKY

HOTELOVKA MÁ NAROZENINY • LÁZEŇSKÝ ADAPŤÁK • JAK TO JDE
NA PRAXÍCH • DEN PRO ZDRAVÍ • HRÁČSKÉ DOUPĚ • CO NÁS BAVÍ •
CESTOPIS Z JAPONSKA • HORORY ZE ŠKOLY • BARMANSKÝ BRONZ
• GASTRONOMICKÉ OKÉNKO • ROZHOVORY • PRESOVAČ • A JINÉ

2025/2

HOTELOVKA MÁ NAROZENINY

Rozhovor s jednatelkou školy Vladimírou Urbánkovou

1. *Jak byste chtěla, aby si studenti pamatovali svoji školu, až ji dokončí? A jaká byla vaše hlavní motivace stát se jednatelkou školy?*

Když jsem otvírala tuto školu, odcházela jsem z jiné, která měla okolo 1500 studentů. Neměla jsem šanci znát ani žáky, ani pedagogy, což mně vadilo. Tak jsem si řekla „dost“ a založila jsem školu malou, kde se žáci i pedagogové potkávají, a ne míjejí.

Chtěla bych, aby si studenti pamatovali tuto školu jako vstřícnou, přátelskou, s kolektivem, který si navzájem pomáhá.

Tato vize byla před dvaceti lety (já byla o dvacet let mladší), měla jsem víc energie a síly. Nicméně mám výborný kolektiv pedagogů, kteří se snaží tuto moji vizi naplňovat. Samozřejmě to také záleží na vás, studentech. Bez snahy a soustavné práce budou příslušné roky na škole promarněné. Pedagogové se snaží pomáhat, zpřístupňovat vám vědomosti zajímavou formou, ale bez snahy a vašeho zájmu to nemůže fungovat.

Tím jsem vlastně zodpověděla i vaši druhou otázku.

2. *Myslíte, že naši absolventi mají větší možnosti zaměstnání v zahraničí, nebo v České republice?*

Musíte si uvědomit, že práci v zahraničí každý neustojí. Vaše generace má spoustu možností, jak vycestovat, poznat jiné země. Jazykově jste už velmi dobře vybaveni, takže tady problém není. Uplatnění, především v oboru Hotelnictví, by v cizině také bylo. Spíš mě zaráží, že když vám nabídneme stáže v zahraničí – není z vaší strany zájem. V každém případě, já být ve vašem věku, tak bych to zkusila, za nás to neexistovalo. Jinak o uplatnění v naší republice nemusíte mít obavy, pouze si musíte uvědomit, že po škole se ještě nějakou dobu budete muset učit, a ne přijít s tím, že „všechno vím, všechno znám“.

3. *Co je pro vás největší úspěch?*

Největší moje úspěchy jsou ve dvou rovinách:

- osobní, tj. moje rodina. Synové a vnoučata, na které jsem opravdu hrdá. Jak pro jejich lidské vlastnosti, tak u synů a nejstaršího vnuka i po té profesní stránce (u těch mladších se ještě uvidí).

- profesní, tj. právě SŠ gastronomie a hotelnictví Mladá Boleslav, s.r.o., která i přes hodně problémů, s nimiž jsme se za ty roky museli vypořádat, funguje v Mladé Boleslavi již přes dvacet let, a já funguji také, i když problémy budou asi pořád.

4. *Co byste vzkázala všem studentům, a převážně maturantům, které za chvíli čeká maturita, hledání práce či vysoké školy?*

Je to jenom na vás! Jděte za tím, co chcete, ale nezapomeňte se ohlížet okolo sebe a uvědomovat si svoje mantinely.

5. Co byste poradila studentům, kteří se bojí udělat chybu?

Není nic špatného udělat chyby. Každý je dělá, ale je dobré se z chyby poučit. Už nevím, kdo a kde to napsal, ale je dobré si uvědomit: „Chyba není konec, je to příležitost“.

Ptala se Nela, H3.B

Lázeňský adapták

Adapták pro prváky se konal v Jánských Lázních od 3. do 5. září. Takhle ho viděli účastníci!

Myslím že jsme se jako třída poznali. Aktivita tam byli zábavné tak jako i instruktorky. Přijde mi že jsme si sice udělali skupinky ale bavíme se i jako kolektiv. Jídlo by mohlo být lepší ale nebylo to špatné. Myslím že jsme měli i možnost více našeho třídního učitele pana Siřínka. Vůbec jsem tam nechtěla jít, protože kdo by šel prostě na výlet s tolika lidmi co ani nezná... Ale užila jsem si to a jsem ráda že jsem nakonec šla.

Naty, V1.A

Adaptační kurz se mi moc nejdříve nechtělo vůbec opravdu fajn. Za mě se mi program, který si pro nás docela dobré až na trochu více přesolené, Ubytování bylo taky s holkami se kterými hodně sblížily a i s kluky, celkově seznámili se a vydrží celé čtyři roky. A na cestu tam a zpátky. Cesta tam byla nikdo moc nebavil. Ale cesta zpátky byla fajn, docela z hotelnictví. A celkově si myslím, že si to všichni užili.

Bára, V1.A

líbil, i když se mi tam jet, tak nakonec to bylo líbily všechny hry a připravili. Jídlo bylo taky polévky, které byly ale jinak to docela ušlo. celkem fajn. Přijde mi, že jsem byla na pokoji jsme se dobře poznaly. Myslím si, že jako kolektiv hodně poznali, doufám, že nám to takhle vlastně bych úplně zapoměla taková divná, v autobuse se jsme se začali bavit i s třídou

Adaptační kurz třídy V1.A se konal 3.9-5.9. Byly to dva dny plné seznamovacích aktivit, naše instruktorky (Dorka a Majda) si pro nás připravily velmi nabitý program. Každou hru nám pečlivě vysvětlili a pokud nám nebyla komfortní, hrát jsme jí nemuseli. Hry byly založeny na spolupráci, důvěře a komunikaci. S většinou připravených „překážek“ a úkolů jsme si díky nim

poradili. Za ty dva dny jsme se jako třída díky hrám a volnému času dost sblížili. Adaptační kurz hodnotím 9/10.

Natálka, V1.A

Adaptační kurz nás hodně sblížil. Myslím si že máme ve třídě hodně dobrý kolektiv. Hráli jsme spoustu her a ta nejvíce oblíbená byla randíčka, kdy jsme si ve dvojicích povídaly o různých tématech. Nějaké hry byly o tom najít společné řešení a nějaký o tom aby někdo vyhrál. Každý den jsme si dávali korálky, třeba za to že na nás někdo byl milý, pomohl nám a nebo naopak že na nás byl zlý. Nejlepší ale stejně byli volné časy na pokojích.

Počasí se nám vydařilo a cesta autobusem byla taky fajn. Celý výlet jsme si užily i když to bylo občas trochu náročné.

Kája, H1.A

Adaptační kurz se mi líbil. Bavily mě hry, které jsme hráli. Určitě jsme se za tu krátkou dobu poznali o něco více, než když bychom seděli v lavici. S někým se známe víc s někým míň. Jídlo bylo také dobré, ale kaše byla moc slaná. Kopec k chatě byl příšerný! Řekli nám, že to bude něco okolo 1 kilometru. Nakonec z toho byly 2 kilometry, chvíli jsme šli do mírného kopce a chvíli jsme skoro lezli po čtyřech. Nejvíc mě bavilo to, jak nás zapojili do řady za pana učitele a zavázali nám oči. Šli jsme lesem a po louce, ale nesměli jsme u toho vydat ani hlásku. Maky a Dory byly skvělé, hezky ty hry vymyslely. Jela jsem na adapták s trochou obavy, ale ta brzy zmizela. Bylo to super!

Zuzana, V1.A

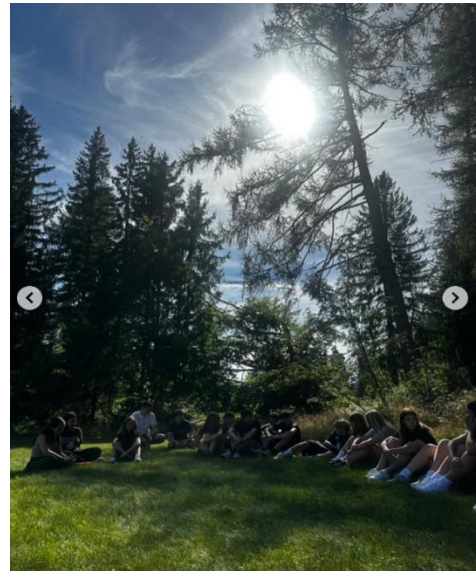
Jánské Lázně

Začátek školního roku se u nás neobešel bez jedné z nejlepších akcí – adaptačního kurzu. Od 3. do 5. září 2025 jsme se vydali do Janských Lázní, abychom po prázdninách znovu naskočili do školního rytmu, lépe se poznali a naučili spolupracovat. A i když jsme jeli jen na tři dny, stihli jsme toho tolik, že se o tom dá napsat celý časopis!

Po příjezdu jsme se ubytovali v pohodlném a čistém penzionu, který se stal naším domovem na tři dny. Ubytování bylo skvělé, všechno fungovalo, jak mělo, jen jídlo by si zasloužilo menší upgrade. Občas jsme se u oběda bavili tím, že jsme hádali, co přesně vlastně jíme – ale i to patří k zážitkům, na které budeme s úsměvem vzpomínat.

Herní výzvy a týmová spolupráce

Na program bylo spoustu adaptačních her, které nám měly pomoci poznat se a naučit se fungovat jako tým. Jedna z prvních byla opravdu kreativní – dostali jsme rozřezané stavební trubky a naším úkolem bylo z nich postavit dráhu pro golfový míček. Míček se musel po

trubkách dostat až do cíle, aniž by spadl. Zní to jednoduše, ale když se všichni snaží mluvit najednou, trubky se rozpojují a míček pořád utíká, je to pěkná výzva! Nakonec jsme to ale společnými silami zvládli – a s velkým potleskem jsme slavili úspěch.

Ještě napínavější byla hra s názvem „Minové pole“. Rozdělili jsme se na dva týmy a každý z nich měl tři životy. Na zemi bylo nakreslené hrací pole z

čtverečků – některé byly bezpečné, jiné představovaly miny. Cílem bylo projít celou trasu na druhou stranu, aniž by tým přišel o všechny životy.

Hra měla tři úrovně:

- V první jsme mohli normálně mluvit a radit si.
- Ve druhé jsme směly používat jen gesta.
- A ve třetí – to bylo nejtěžší – jsme nesměly dělat vůbec žádné zvuky.

Museli jsme se soustředit, sledovat každý krok a pamatovat si, kudy vedla bezpečná cesta. Když se někomu podařilo projít až do cíle, měl z toho celý tým obrovskou radost. Na konci jsme si sečetli body a vyhodnotili vítěze. Byla to hra, která nás nejen pobavila, ale naučila i trpělivosti a důvěře v ostatní.

Program, který spojoval

Kromě soutěží jsme měli také jednu z nejoblíbenějších aktivit celého pobytu – noční hru o důvěře. Když se setmělo, profesori nám zavázali oči a vytvořili jsme dlouhou „housenku“, ve které jsme se drželi za ramena. Náš třídní učitel nás vedl tmou a my jsme se museli spolehnout jeden na druhého. Být v naprosté tmě a cítit, že vás ostatní vedou správně, byl zvláštní, ale krásný pocit. Takle hra nám ukázala, že důvěra v kolektiv je opravdu důležitá.

O celý program se starali dva instruktoři, kteří byli úžasní – veselí, přátelští a vždy připravení nás zapojit do nové aktivity. Náš třídní učitel se k nim často přidal, takže to nebylo jen „učitel a žáci“, ale opravdový tým. Každý večer jsme měli společné hodnocení dne, kde jsme sdíleli, co se nám líbilo, co nás pobavilo a co bychom příště udělali jinak. Tyhle večerní chvíle byly vždycky moc příjemné – plné smíchu, historek a dobré nálady.

Tři dny, které stály za to

Počasí nám vyšlo dokonale – slunce svítilo a všechno šlo podle plánu. Každý den jsme měli po obědě trochu volna, mohli jsme si odpočinout nebo jen posedět venku a povídat si. I to pomohlo, abychom se navzájem víc poznali.

Když jsme se 5. září vraceli domů, byli jsme unavení, ale šťastní. Tři dny v Janských Lázních utekly jako voda, ale zanechaly za sebou spoustu krásných vzpomínek – od soutěžení a smíchu až po chvíle, kdy jsme si jen tak povídali a cítili, že jsme parta.

Adaptační kurz pro nás nebyl jen výlet, ale i začátek nového školního roku s energií a přátelstvím. A i když bylo jídlo občas dobrodružství, všechno ostatní bylo naprosto perfektní. Už teď se těšíme, až si něco podobného zopakujeme!

Tereza, Jakub, Martin, Amélie, H1.A

Rozhovor s třídním učitelem H1.A Jakubem Janovským

1. Chtěl jste být vždy učitelem, nebo jste jako malý měl jiné sny ?

Nechtěl. Od mala jsem chtěl jít do Armády ČR – plánoval jsem vojenskou vysokou školu v Brně. Ve čtvrtáku na střední jsem ale kvůli vážnějšímu zranění z fotbalu musel na operaci a kvůli tomu jsem se nemohl zúčastnit přijímaček.

2. Všimly jsme si, že hodně cestujete, jaká je vaše vysněná destinace ?

Dokud nám letadla nezakážou, snažím se to využít naplno. Za poslední tři roky jsem navštívil 15 zemí a přes 30 měst. Mezi moje vysněné destinace patří USA a Rusko.

3. Do jaké země byste se chtěl znovu vrátit?

3. Pravidelně se vracím a budu se vracet do Budapešti a do Bulharska na Slunečné pobřeží.

4. Říkal jste že jste třídnictví dostal poprvé, jaké to je ? Měl jste z toho obavy, nebo jste se těšil ?

Třídnictví jsem dostal poprvé, ale obavy jsem neměl. Mám opravdu skvělou třídu, takže je to díky nim v podstatě pohoda.

5. Jak byste chtěl, aby si vás studenti pamatovali po letech?

Asi aby si pamatovali, že se do hodin alespoň trochu těšili a že se alespoň něco málo naučili.

6. Jaký předmět byste učil, kdybyste si mohl vybrat úplně cokoliv

Vždycky mě bavila matematika a asi jako každého kluka i tělocvik, ale nejvíc mě baví účetnictví. Takže bych si znovu vybral právě účetnictví.

Ptaly se Anežka a Eliška, H1.A

JAK TO JDE NA PRAXÍCH

Tentokrát se podíváme na praxe na oboru Veřejná správa. Druháci nám napsali svoje postřehy a zážitky z reálného pracovního prostředí v nejrůznějších institucích.

* Dnes vás seznámím se svou praxí u hasičů. Moje praxe mě zpočátku nebavily, protože pro mě buď neměli práci, takže jsem se nudil nebo jsem byl v archivu a vkládal papíry do složky. Když jsem tuto práci dodělal, tak jsem měl chvíli čas na mobil nebo se najíst. Takhle to bylo na začátku, ale poté pro mě měli jinou práci a to takovou, že jsem byl u počítače a tisknul papíry. Tahle práce mě bavila o dost více, a tak jsem odcházel z praxí spokojený. Když jsem omylem tisknul zbytečný papír tak jsem ho hodil do skartovačky a díky tomu jsem se naučil jí používat. Na praxích pracují hodní a velmi společenští lidé a ty mě hned vzali mezi sebe. Díky tomu jsem si nikdy nepřišel být sám. Takže na závěr bych řekl, že zpočátku jsem na praxe chodil nerad, protože jsem se toho bál a necítil jsem se tam dobře. Ale jak čas plynul ukázalo se, že praxe jsou skvělé a není se čeho bát.

* Praxe se mi začíná v 7 hodin ráno. Mám praxe na základní škole, proto se mi tam líbí, všichni jsou hodní a každé pondělí mám jinou práci. Kopíruju různé papíry, dělám objednávky, faktury. Moje práce je docela zajímavá pro mě a dozvím se hodně něčeho nového. Paní sekretářka, která má na starosti, naučila mě hodně za ten měsíc, co jsem tam byla. Praxe mě baví víc než ta škola.

* Praxe, na které pracuji, se nachází na Městském úřadě v Dobrovice. Pracuji na úředním patře, kde se také nachází pan starosta, paní tajemnice a má vrchní zaučující, paní úřednice. Je to moc příjemné prostředí, všichni tu jsou milí a chovají se ke mně hezky. Pokaždé dělám na praxi jinou činnost. Seznámili mě se skartovačkou, kterou jsem doposud nepoužila. První hodiny praxe jsem se spíše seznamovala, jak to na úřadě chodí. Pročítala jsem si ÚZ učebnice, dělala propustky a dovolenky a rovnala různé dokumenty. Dostala jsem i tu možnost dělat volební lístky. Také jsem připravovala volební koše pro každou obec, co spadá pod Dobrovice. Jsem ráda, že jsem dostala takovou možnost, dělat tuto práci. Na městském úřadě se mi líbí.

* Chodím na praxe pár minut od domova a i když jsem si to pracoviště nevybrala sama, tak si nemůžu stěžovat. Pracuji každé pondělí na úřadě, kde jsou fajn lidi i pan starosta. Zatím se mi tam líbí a nemám si moc na co stěžovat. Nedávají mi zatím žádné těžké úkoly, jen na začátku byl jeden, ale to bylo na zjištění jak na tom jsem. Většinu času třídím papíry, pracuji se skartovačkou a nebo s počítačem. Na mém pracovišti mám ráda to, že se mnou nezachází jako s malým dítětem. Chovají se ke mně jako k jejich nové kolegyni. Když nevím, můžu si říct a hned mi poradí. Minule nebylo moc co na práci ale byly zrovna volby tak mě posadili do zasedací místnosti a dělala jsem volební lístky. Jediný, co mě tam nebaví je občas to, že pro mě nemají nějakou práci tak tam sedím chvíli a nudím se. Mimo to jsem ráda, že jsem skončila zrovna tam.

Napsali studenti V2.A

STROJ ČASU - kam bych se chtěl/a vypravit a proč?

- 1) Chtěla bych se potkat s Leonardem da Vinci a chtěla bych ho vidět při práci- jak kreslí plány svých strojů nebo jak zkoumá lidské tělo.
- 2) Chtěl bych se podívat do antického Řecka. Chtěl bych zažít starověké olympijské hry a společenský život starých Řeků.
- 3) Chtěla bych se přesunout do let 1940 až 1950. Fascinuje mě tehdejší styl života, protože lidi byli víc spolu, psali si dopisy a víc si vážili maličkostí. Moc se mi líbí i hudba a móda té doby, působí na mě elegantně a kouzelně.
- 4) Chtěla bych se podívat do doby, kdy žila Marie Terezie. Vedle módy a etikety té doby by mě i zajímalo, jak její mužské okolí snášelo, že jim vládne žena. A také to, jak zvládalo při 16 dětech svůj rodinný život.
- 5) Chtěla bych se podívat do doby, kdy žila Marie Antoinetta. Chtěla bych zažít okázalost a luxus zámku Versailles.
- 6) Chtěla bych podívat na bojiště rusko- turecké války z let 1877-8. Bojovalo v ní na 40 tisíc tureckých a až 7000 spojených ruských a bulharských vojáků. Zajímá mě to, protože se této války účastnili mí předci.
- 7) Chtěla bych se potkat s Karlem IV. a chtěla bych si s ním popovídat o jeho mnoha činech. A přitom bych chtěla poznat i jeho poslední manželku Alžbětu Pomořanskou a chtěla bych si potvrdit, zda opravdu lámala meče.
- 8) Chtěla bych se podívat do doby kolem roku 1920, protože po první světové válce lidé hledali nové myšlenky a vznikaly nové směry v umění a v literatuře. Ráda bych potkala Karla Čapka nebo Franze Kafku či S. Freuda.
- 9) Chtěla bych se podívat do doby dinosaurů.
- 10) Chtěla bych se objevit v Toweru v Londýně dne 19.5. 1536, abych zhlédla popravu Anny Boleynové a poté 22.11. 1963 v Dallasu, abych znemožnila Harveymu L. Oswaldovi atentát na prezidenta Kennedyho.
- 11) Chtěl bych být přítomná stavbě velké čínské zdi.
- 12) Chtěla bych se podívat do 80. a 90. let 20. století. Zajímá mě svět bez mobilů, chytrých telefonů a sociálních sítí.
- 13) Chtěl bych zažít křížovou výpravu, chtěl bych si obléct templářskou zbroj a doputovat až do Jeruzaléma.
- 14) Chtěla bych vidět na vlastní oči, jak vznikaly starověké pyramidy a jaký byl každodenní život starověkých Egyptanů a jejich kultura.
- 15) Chtěla bych se vrátit do dětství mé babičky, abych poznala, co všechno tehdy lidé museli zvládat bez moderních vymožeností. Léta 1950-65 by mě nejvíce zajímala.

(oči studentů V3)

HRÁČSKÉ DOUPĚ

Rubrika, kde se s vámi největší experti přes paření her podělí o své znalosti !!!

Red Dead Redemption 2

Hlavní příběh hry začíná v roce 1899 a končí v roce 1907, kdy v Severní Americe začíná průmyslová výroba, jsou zaváděny zákony a gangy psanců se stávají ohroženým druhem. Během tohoto období hraní projdete jako jedna z hlavních postav "Arthur Morgan" (který členem gangu "Van der Linde") 6 kapitol a 107 příběhových misí. K dispozici jsou také vedlejší mise, které jsou rozděleny na «Stranger Missions» a «Side Missions», celkově jich je cca 160. Pak tu jsou také vedlejší aktivity např. lovci odměn, náhodná setkání.

Do vašeho gangu patří dalších 22 osob např. Dutch (který gang založil), Charles, Sadie, John. Hlavní příběh končí tím, že v 5 kapitole Arthur dostane těžký záchvat kašle, poté co vykašle krev omdlí, náhodný muž ho odvede k doktorovi, kde Arthur zjistí že má tuberkulózu. Na příznaky umírá ale až v 6 kapitole při misi s názvem "Red Dead Redemtion" kde se celý gang nepohodne a on je nucen se poprat, hra má dva různé konce. První je že se vrátíte pro peníze a druhý je že společně s Johnem utečete, pokud si vyberete ten druhý, umíráte na skále s výhledem na východ slunce.

Po titulkové scéně hrajete za Johna. On, jeho manželka a syn utečete do vzdáleného města "Proghorn" schovat se před zákonem. Tato část má název "Epilog", odehrává se v roce 1908 a končí 1911 a má dvě části. Na konci druhé části zabije Micahu (který je celou dobu zrádce). Peníze, které u něj najde použije na splacení dluhu, zbytek peněz použije na odstěhování se na ranč a zasnoubení se s jeho přítelkyní.

Za mě je to nádherná hra s hlubokým příběhem a krásnou grafikou. Hru bych doporučila těm, kteří mají rádi příběhové a dobrodružné hry, které se odehrávají v minulých letech. Určitě se nebudete nudit při hraní této hry!

Tereza, H1.A

CO NÁS BAVÍ

FLORBAL

Florbal je rychlý, kondičně náročný a hlavně týmový sport. Já jsem florbal hrál šest let u nás ve vesnici – začínal jsem už v devíti letech, když se tam ten klub teprve rozjížděl. Bohužel se náš tým tento rok po letech rozpadl (nedostatek členů).

Na florbalu mě baví týmová práce a to, že se pořád něco děje. Když se sejde dobrý tým, dokáže to být super, ale musíte si najít správné lidi, s kterými si zahrát.

Základní pravidla florbalu

Ve florbalu se hraje většinou pět na pět hráčů v poli a brankáři. Cílem je dostat florbalový míček do soupeřovy branky pomocí florbalky. Hrátko se může jen holí, ne rukama ani nohama (kromě krátkého zastavení míčku nohou).

Zápas se hraje na tři třetiny po 20 minutách. Zakázané je zvedat florbalku nad pas, fauly tělem nebo sekání soupeře. Když někdo poruší pravidla, dostane menší nebo větší trest – třeba dvě minuty na lavičce, ale u nás se spíš střílelo na bránu. Vyhrává tým, který dá víc gólů.

Matyáš, H1.A

CYKLISTIKA

Cyklistika patří mezi nejoblíbenější sporty na světě a její historie sahá až do 19. století. Závodní cyklistika má dlouhou tradici. Tour de France, nejznámější cyklistický závod světa, se jede už od roku 1903. Závodníci během tří týdnů urazí přes 3 000 kilometrů, často v extrémních podmínkách.

Cyklistika není jen o silnici. horská cyklistika (MTB), cyklokros nebo třeba BMX olympijským sportem. 70. letech 20. století v začali sjíždět kopce na MTB jednou z nejrychleji se

Existují různé disciplíny – dráhová cyklistika, freestyle, který se stal i Horská kola vznikla teprve v Kalifornii, když nadšenci upravených kolech. Dnes je rozvíjejících cyklistických

disciplín. Mezi nejlepší jezdce světa, už od roku 2021 v MTB cyklistice v disciplíně downhill považuje známý kandský jezdec Jackson Goldstone. V roce 2021 vstoupil do světového poháru UCI Downhill v juniorské kategorii. V juniorské kategorii získal mistrovský titul na Junior World Championships. V roce 2022 vyhrál celkové pořadí Junior World Cup. V roce 2023 poprvé startoval v elitní (Elite) kategorii v UCI MTB World Cup. Už v třetím závodě v elitní kategorii dosáhl svého prvního vítězství — na trati „Black Snake“ v italské Val di Sole.

Vojta, H1.A

PARKOUR

Je to sport, který pochází z Francie. Hlavní podstata tohoto sportu je aby se daná osoba dostala z jednoho bodu do druhého co nejefektivněji s co nejmenší spotřebou energie. Odborný název pro člověka provozující parkour je traceur. Objevitelem parkouru se považuje David Belle ale pravé doložení neexistuje, protože se parkour používá od počátku doby. U nás v České republice není moc trenérů, kteří by učili parkour ale přesto jich tu pár je jako například Daniel Kohout, který provozuje své tréninky a tábory na více jak 15 místech. Dle mého je parkour výborný sport na zlepšení motoriky, fyzické síly a rozvíjení kritického myšlení. Z mé vlastní zkušenosti je to velice zábavný ale také velice bolestivý sport.

Dominik, H1.A

HUDBA - Andreas Bettinger

Připravil jsem si pro vás článek ohledně hudebního interpreta zvaným Andres Bettinger, více znám pod jeho přezdívkou BSoD (Black Son of Darkness). Jeho hudba v průběhu let vystřídal

mnoho žánrů a za pouhou dekádu vytvořil více jak 52 projektů, což o některých si ve článku povíme.

Narodil se roku 1980 v Německu a to přesněji v Sársku, kde žije celý svůj život. Během dětství se sám naučil hrát na kytaru, piano a bicí. Na začátku let se začal zajímat o metalovou hudbu, ale i o jiné například noise/grindcore. Později okolo let 1993-1994 začal vytvářet hudbu okolo již zmíněného noise/grindcoru. V roce 1994 z prvních známějších projektů vznikl 1 zvaný

Blasphemia. Od stejného roku se jeho hudební kariéra začala měnit v metal a to přesněji v black metal, ale i například dungeon synth. V roce 1995 začal bohužel to hlavně heroin, což jeho později i ukázalo v jeho hudbě. prvním album pro jeho projekt nejznámějším, ale i nejhlavnějším běžná témata jeho hudby patřila například nenávist vůči lidstvu, satanismus/okultismus, drogy, pohanství a mnoho více. V jeho projektech samozřejmě nepůsobil sám, jelikož v některých působil s více lidmi. V průběhu let až do roku 2003 vytvořil mnoho projektů například k nim například patřilo Heroin Makes Happy, Corneus, Opferdolch, Trollheim, ale i méně známé jako například Lekne Izan, Ebola Zaire, Auxxxcult, Walpurgis a mnohem více. Našel si i přítelkyni jménem Sandra Bettinger, se kterou se později i oženil. Ke konci roku 2003 začala velká pauza s vytvářením hudby, jelikož byl zavřen do vězení a to mnohokrát. Celkem byl propuštěn z vězení pětkrát a za pouhých let 2003-2013 se dopustil 147 přestupků a to většina z nich tvořila jen drogy. V roce 2013 se rozvedl se Sandrou krátce před její smrtí. Předpokládá se, že za její smrtí stála otrava alkoholem nebo předávkováním. V roce 2019 byl naposledy propuštěn a 2022 vyšlo jeho zatím poslední album. V posledních letech kolem něho nebylo moc nového, ale roku 2024 se našlo mnoho nových videí z jeho nyní smazaného facebooku kde i řekl, že pracuje na nové hudbě.

Zrovna Andrease jsem si vybral z těch důvodů, že je to interpret, kterého nejvíce poslouchám a navíc i vlastním od něj i několik kazet a vinylových desek. Vybral jsem si ho ale i kvůli tomu, že mi celý příběh kolem něho přijde velice zajímavý.

Daniel, H1.A

Cestopis z Japonska

Naše cesta do Japonska začala 2. října na pražském letišti. Letěli jsme přes katarské Dohá, kde jsme měli devítihodinový přestup. Využili jsme ho k rychlé prohlídce města – obdivovali jsme moderní mrakodrapy, čisté ulice a zvláštní pouštní atmosféru. Poté nás čekal dlouhý let do Tokia, plný očekávání a nadšení z nové země.

První dojmy z Japonska

Do Tokia jsme přiletěli pozdě večer a přesпали jsme v nedaleké Jokohamě, která je součástí obrovské tokijské metropolitní oblasti. Město je známé moderní architekturou a přístavem, ale protože jsme dorazili pozdě, viděli jsme ho jen krátce. Ráno jsme už vyráželi dál – do slavného Kjóta.

Kjóto a okolí

Do Kjóta jsme se vydali **rychlovlakem Shinkansen**. Cesta byla zážitek sama o sobě – vlak jel přes 300 km/h, byl tichý, čistý a neuvěřitelně přesný. Z oken jsme sledovali japonskou krajinu, hory i města, která ubíhala za okny jako ve filmu.

V Kjótu jsme strávili několik dní a poznali jeho historickou atmosféru. Navštívili jsme **chrám Kiyomizu-dera**, který stojí na dřevěné plošině s výhledem na celé město. V **Opičím parku Iwatayama** jsme potkali desítky opic, které se volně pohybují po kopci. A v **Fushimi Inari Taisha** jsme procházeli tisíci červených bran, které tvoří dlouhé tunely vedoucí k šintoistickým svatyním. Kjóto nás okouzlo svou kombinací klidu, historie a krásné přírody. Mimochodem, Kjóto bylo hlavním městem Japonska do roku 1868.

Výlety do okolních měst

Z Kjóta jsme podnikli několik výletů.

Osaka nás nadchla svým rušným životem a moderní atmosférou. Navštívili jsme Expo 2025 a také známou oblast **Dotonbori** plnou neonů a pouličního jídla – tam jsme ochutnali místní speciality.

V **Naře**, jsme viděli obrovskou sochu Buddhy v chrámu Todai-ji a zažili zábavné chvíle s jeleny, kteří se volně pohybují po národním parku, který patří do Unesco.

Kobé nás okouzlo přístavní atmosférou a výborným jídlem – ochutnali jsme slavné **Kobe beef**, maso, které se doslova rozplývalo na jazyku.

Hirošima a ostrov Icukušima

Další část naší cesty vedla do **Hirošimy**. Navštívili jsme **Památník míru** a **Atomový dóm**, který navrhl český architekt Jan Letzel. Byla to silná a dojemná návštěva, která nám připomněla, jak důležité je uchovávat památku historie.

Odtud jsme se vydali na ostrov **Icukušima**, známý svou „plovoucí“ branou nazvanou „**Torii**“. Když nastal příliv, brána se zdála, jako by se opravdu vznášela na vodě. Ostrov byl plný malých svatyní, přírodních stezek a nádherných výhledů na moře – úplný klid po rušném městě.

Beppu – město horkých pramenů

Z Hirošimy jsme zamířili na jih Japonska, na ostrov Kjúšú, do města **Beppu**. V hotelu v Beppu mě překvapilo že, po nás hned u vchodu chtěli ať si vyzujeme boty a dáme si je do vyhrazené místnosti na boty. Také to, že oproti ostatním hotelům v Japonsku byl hotelový pokoj poměrně prostorný. Beppu je známé svými termálními prameny a „bahenními sopkami“. Navštívili jsme několik přírodních lázní, kde se dá koupat v horké minerální vodě, a sledovali jsme, jak ze země tryská pára. Dokonce jsme ochutnali jídla vařená přímo v horké vodě z pramenů – třeba vajíčka a zeleninu. Beppu bylo ideálním místem k odpočinku.

Tokio – srdce Japonska

Na závěr jsme se vrátili zpět do **Tokia**, největší metropole světa s více než 38 miliony obyvatel. Město je neuvěřitelnou kombinací tradice a moderní technologie.

Navštívili jsme **Královský palác** s krásnými zahradami, slavný přechod **Shibuya Crossing**, kde se v jednu chvíli rozběhnou stovky lidí, a čtvrť **Shinjuku**, plnou mrakodrapů a světel. Z vyhlídky **Tokyo Skytree**, nejvyšší stavby Japonska, jsme měli úžasný výhled na celé město.

V **Ginze** jsme obdivovali luxusní obchody a moderní architekturu, v **Asakuse** jsme se prošli tradiční čtvrtí s chrámem Senso-ji a na **Harajuku** jsme viděli mladé Japonce v pestrobarevných oblecích a cosplayi.

Na Japonsku mě nejvíce zaujalo jak je tam čisto i když nikde na veřejnosti nejsou odpadkové koše. Dále jsou v celém Japonsku na každém rohu veřejné záchody, které jsou velmi čisté. Co mě ještě zaujalo na Japoncích je jejich slušnost. Za všechno několikrát děkují a zároveň se ukloní.

Poslední výlet jsme podnikli na **ostrov Enoshima**, kde jsme se prošli kolem svatyní, jeskyní a moře. Byl to klidný a krásný závěr celé cesty. 18. října jsme se rozloučili s Japonskem a večer odletěli zpět do Prahy. Cesta zpět trvala 18 hodin. Byli jsme unavení, ale plní zážitků a dojmů z fascinující země vycházejícího slunce.

Anička, H1.A

Trpělivost a ocenění

...Avšak když dva lidé do dvou táborů rozdělení slovy svými jsou, jedině, jež dokáže břemena shodit jsou činy.

Vztah nezralý, jako březnové jablko čas má... avšak přemýšlení mnohých dnes je jako pozorovat člověka vyčkávajícího v zástupů lidí před obchodem se slevou. Netrpělivost... ach, ta netrpělivost, jenž lidi donutí dělat nemožné, jen pro to, aby dosáhli cíle svého dříve než ostatní.

To samé platí i u vztahů, kde hledá člověk hledá cestu písčitou, nekamenitou, jelikož bojí se o kolena svá. Bojí se pádu na cestě, jež kameny obsahuje, jelikož člověk ví, že bolest je nepříjemná.

Avšak člověk moudrý ví, že bolest fyzická dočasná je. Proto člověk moudrý cesty kamenité až trnitě užívá si. Ponaučení plyne pro člověka, který nevyhýbá se cest, jelikož bolest necítí. Zvyk je železná košile. Ale jakmile člověk upadne na cestě, jejíž vyhýbá se, bolest nekonečná, nechť ho světem provází.

„Trpělivost, chlapče, trpělivost.“ – říkával otec můj. Ten den si pamatuji do dnes. Slunce se usmívalo bohatou zásobou paprsků a obloha... čistá jako horský pramen.

„Ach ty vzpomínky moje“ – říkávám si do přítomnosti. Trpělivý jsem dost, došlo mi, že trpělivost přináší doly zlaté. Krom trpělivosti, o jejíž tu básním textem svým, je uznání a ocenění to samé.

Ocenění pro člověka je jako pochvala pro uši psí... Avšak opuštěné uši psí. Mnohým ocenění postačí více než výplata z práce a mnozí ho ani nedostanou. Poté člověk netrpělivý, čekajíc na ocenění spadá do žaláře mysli své, jelikož přirozený akt. Člověka je býti důležitým.

Sebastian, H3.A

Toto PRESSO vám připravili (nejen) studenti 1. ročníku s drobnou pomocí* svých učitelů češtiny 😊. Elektronická verze je na školním facebooku a instagramu.

*) drobná pomoc =

Horory ze školy (v podání V2.B)

Morri

Byl jednou jeden chlap a ten vždy preferoval psy více než kočky, náhle potkal slečnu a ta ho zaujala.

Rozhodl se že jí chce více poznat, tím zjistil že ta holka je posedlá kočkama, a to chlapíka zděsilo. Snažil se to překonat, pomalu a jistě se z té krásné slečny stala kočka. Protože o nich mluvila takovým způsobem že když věštili například společnou budoucnost, tak vše měla ve spojení s kočkama. Místo slov už začal slyšet mňoukání. Když šel do skříně, tak na něj vyskočil černý kocour jménem Morri. Lekl se takovým způsobem, že chytl Morriho za ocas a začal s ním točit jak s řehtadlem. Morri mňoukal tak nahlas že to přivolalo všechny kočky z celé čtvrti. A začali na něj skákat, chlap spadl na zem a kočky mu rozdrápaly celý obličej včetně penisu a ten mu nakonec Morri ukousnul tesákem. Slečna měla radost, protože kočky ovládla. Tělo dala sežrat kočkám a penis spláchla do záchodu aby se zbavila důkazu.

Petr, V2.B

Noc za červeného měsíce

Den před Halloweenem se Sarah, Jackie, Jake a Alex rozhodli slavit Halloween jiným způsobem než normálně.

Alexe napadlo že by mohli jít na hřbitov zemřelých dušič, protože na ten hřbitov se všichni bojí chodit. Všichni s tím souhlasili a šli nakoupit kostýmy.

V den Halloweenu padla 12. hodina večer a parta se vydala temným lesem a tmavými uličkami. Když dorazily cítily hrozný pach takovou zatuchlinu. Rozhlížely se, všude byla tma ale v dálce zahlédly jednu jedinou svíčku na hrobě i přesto že byl opuštěný. Jake se vydal k té svíčce, ale čím čím víc se přibližoval tak ten pach víc sílil. Z dálky Jakea všichni pozorovaly, v tom okamžiku Sarah vykřikla Jackie se jí zeptala co se stalo, Sarah jí odpověděla že viděla v hrobu siluetu černé postavy. Nikdo ji nevěřil a pomalu se rozešli za Jackem, když přišli tak se ta svíčka zhasla nebyl žádný vítr. Z ničeho nic hřbitov pokryla červená barva a parta se otočila a zahlédla krvavý měsíc na nebi.

V jejich kultuře červený měsíc znamená něco démonického a zlého. Jackie najednou zakřičela a zmizela tím způsobem že jí něco za nohu po zemi odtáhlo.

Všichni byli v šoku a Alex se rozběhl za ní rozběhl a všichni za ním. Když doběhly ke konci hřbitova, tak se v okamžiku objevila ta černá silueta, která měla v ruce náramek Jackie a zmizela. Snažili se jí najít ale bohužel to bylo jako kdyby se vypařila.

Po dnes nejsou žádné důkazy nebo stopy po zmizení, a nikdo partě nevěřil, ale ví se že Jackie nebyla jediná, která zmizela za červeného měsíce.

Martina a Katka, V2.B

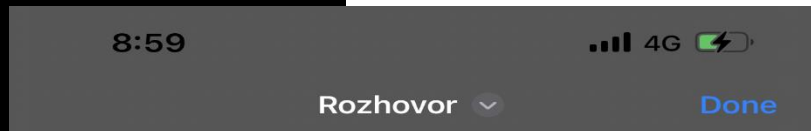

Deníkový záznam

Dnes v noci bylo to zase, tiché ťukání za zdi vedle postele. Nejdřív jsem si říkala že to jsou myši, vždyť ten dům už dlouho stojí. Ve 3:00 se zvuk změnil, a bylo to tři krátké ťukání a dvě dlouhé. Jako by někdo klepal kód. Přitiskla jsem se ke zdi a slyšela jsem dětský hlas. Co šeptal „mami, pusť mě ven“. Nejhorší je že bydlím sama, rodiče nemám, bydlela jsem s tetou ale ta zemřela při 40 dní při porodu dítěte. Ráno jsem se probudila a na zdi byl otisk malé dětské ručičky, asi se odstěhuju. Existuje pověst že neuspokojeně duše přicházejí domu mezi 3:00-4:00h....

Rozhovor s panem učitelem Kalfiřtem

Dobrý den,

- Mám se super.
- Mám vystudovaného magistra na Technické Univerzitě v Liberci a doktorát na University of Taipei na Tchaj-wanu.
- Jasný, jsem tady spokojený.
- Chtěl jsem studovat sport a také mě zajímala angličtina, tak jsem začal studovat na pedagogické fakultě, kde tento obor nabízely, a tak se ze mě stal učitel :D.
- Na to už jsem bohužel starý.
- Dcera je skvělá, dělá pokroky každý den, už se těším až si s ní zahraju nějaký sport nebo nějakou videohru.
- V listopadu 😊.

Amálka a Laura, H1.A

Den pro duševní zdraví

**NEMÁM
MOBIL !!!**

V pátek 24. 10. jsme měli akci Den pro duševní zdraví bez mobilu. S naší třídou jsme se rozhodli, že půjdeme do McDonaldu. Šli jsme tam s panem učitelem Janovským a udělali jsme si krásnou procházku po Mladé Boleslavi.

Cesta byla dlouhá, ale hezká, trvala tak 20 minut. Dali jsme si jídlo v McDonaldu a mohli jsme jít i do Kauflandu. Byli jsme tam tak hodinu a půl a pak jsme šli zpátky do školy. Akce se nám líbila a líbilo se nám to, že jsme se odreagovali od sociálních sítí a trávili jsme čas se třídou a naším třídním učitelem. Klidně bychom si ji zopakovali. Jediné co nám vadilo, je to že jsme nemohli platit mobilem a použít kupony na jídlo. Taky jsme nemohli fotit, ale alespoň nám náš třídní učitel půjčil jeho telefon na fotky.

Kája a Stella, H1.A

A duševní zdraví na Štěpánce v podání V1.A...

Banánový chlebíček

Ingredience:

- Polohrubá mouka-225g
- Kypřicí prášek do pečiva-½ pytlíčku
- Kakao-30g
- Vanilkový cukr-20g
- Jedna špetka soli
- Tmavá čokoláda-75g
- Vlašské ořechy-1 hrst
- Zralý banán-4 kusy
- Cukr krupice-175g
- Vejce-2 kusy
- Máslo-100g+na vymazání nádoby

Postup:

1. V míse smíchejte suché ingredience, promíchejte mouku, kakao, kypřicí prášek, vanilkový cukr a špetku soli
2. Poté přimíchejte rozdrčené ořechy a nasekanou čokoládu
3. Ve druhé míse rozmačkejte oloupané a nakrájené banány na kaši. Poté do kaše zamíchejte krupicový cukr a vejce
4. K banánové kaši přidejte suchou směs. Nakonec přilejeme rozpuštěné máslo
5. Těsto vlijte do vymazané nádoby na banánový chlebíček
6. Nádobu vložte do předehřáté trouby na 170°C a pečte 50-60 minut

Honza a Simona, H1.A

Masové želé

Masové želé, ukrajinsky choloděc, je tradiční ukrajinské jídlo (dělá se i v Česku), které se dělá hlavně na svátky. Připravuje se z dlouho vařeného masa a vývaru, který po ochladnutí ztuhne do želé.

Co budu potřebovat:

- Asi 1 kg masa (nejlépe vepřové koleno nebo kuřecí maso)
- 1 cibuli
- 1-2 mrkve
- 2-3 stroužky česneku
- Sůl, pepř, bobkový list, nové koření
- Případně trochu želatiny

Postup:

1. Maso dobře omyj a dej ho do hrnce s vodou.
2. Přidej cibuli, mrkev, česnek a koření.
3. Vař na mírném ohni asi 4–5 hodin, dokud maso úplně nezměkne.
4. Maso vyndej, nakrájej na malé kousky a dej do misky nebo formy.
5. Přelij ho scezeným vývarem a nech v lednici několik hodin ztuhnout.
6. Podává se studené, většinou s hořčicí, chlebem nebo křenem.

DOBROU CHUŤ !!!

Nataša a Eliška, H1.A

POETICKÉ OKÉNKO

FALLING APART – FALLING IN LOVE

rada se smeju kdyz se vecle tebe citim komfortne
kdyz me konejsis zpravou bez emoce
bez jediny znamky zajmu
bez lasky
tak me oci tvori more
a ja marne doufam ze v tom sama nezacnu plavat.

pokazde co chybujes omlouvam te tim
ze i pro tebe je to prvni zivot
ktery zijes
ted jsem zahlcena tema samyma chybama
ktere delas porad dokola.

moje segra stale veri na jeziska
v 8 letech
ja verim ze se zmenis
je mi jen o 8 let vic.

napsala jsem svoje pocity
rozvedla je
vysvetlila do podrobna
jakmile zmacknu tlacitko "odeslat"
zacinam toho litovat.

neodesla jsem
protoze jsem chtela
odhanel si me od sebe
mesic
tri
pul roku
rok
ted me shanis
jsem tak daleko jak sis pral celou dobu.

Nela, H3.B

Historie Mladé Boleslavi

Zdravím, dnes vás budu provázet historií Mladé Boleslavi. Podíváme se až do doby bronzové! Řekneme si také něco o rozkvetu města. Pokud vás zajímá víc, tak se pohodlně usadte a můžeme vyrazit. Přeji vám příjemné počtení!

Město stálo již za doby bronzové v podobě hradiště. Na přelomu 9.-11. století bylo na stejném místě postaveno Přemyslovců nové hradiště. Pravděpodobným zakladatelem Mladé Boleslavi byl Boleslav II. Pobožný.

Páni z Michalovic

V polovině 13. století vznikl vrcholově středověký královský hrad, který si po Přemyslovcích převezali Páni z Michalovic. Poté ve 14. století hrad vlastnili Krajčirové z Krajku.

Krajčirové z Krajku

k Vám
přijíždějí
S
NOVINKOU

Dne 9.4.1945 byl letouny Rudé armády proveden nálet na město, stalo se tak několik hodin po ukončení 2. světové války. V 60. letech se Boleslav velmi přestavělo, bylo zde postaveno mnoho panelových domů. Roku 2003 se město stalo statutárním. Primátorem je Jiří Bouška.

Pře svůjme se o pár set let dopředu, přestějí do roku 1885, kdy známá dvojice Laurin a Klement začali vyrábět kola a později motocykly. Začátkem 20. století byl představen první model automobilu. Roku 1925 se spojili s Theístou Škodou a tím vznikla světově známá značka dopravních vozidel Škoda auto.

Jestli jste dočetli až sem, tak bych vám chtěl moc poděkovat za pozornost. Brzy nashledanou!

Had a vrána (bajka)

Had se plazil okolo stromu, když uviděl vránu sedící na větvi. Už dlouho nejedl a pomyslel si, že vránu přechytračí a sní.

„Zdravím, moudrá vráno,“ začal jí lichotit.

Vrána se na něj podezřívavě podívala a mírně naklonila hlavu, aby zjistila, co by had mohl chtít. „Co by sis přál?“ odvětila.

Had radostně zasyčel a pustil se do řeči:

„Moje drahocenná kůže je tak kvalitní, že kdybys si ji vzala do hnízda, nikdy bys už netrpěla zimou ani hladem. Pokud slétneš dolů, svléknu svou starou kůži a dám ti ji zadarmo — kvůli tvojí neuvěřitelné kráse.“

Vrána zakrákala: „Děkuji, hade, za tvůj dar. Svoji kůži můžeš svléct. Až ji svlečeš, dolétnu si pro ni.“

Nedočkavý had zapřemýšlel.

Pokud řeknu, ať přiletí hned, mohla by něco tušit, pomyslel si.

„Souhlasím,“ řekl nakonec a začal si svlékat kůži.

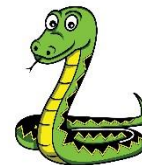

Když ji svlékl, zavolal: „Tady je tvá kůže, vráno, přileť si pro ni.“

„Hmm... chtěla bych ještě jednu,“ řekla vrána.

„Ale já už žádnou nemám!“

„Tak v tom případě nechci ani tu první.“

Had se už ani nepokoušel vránu přesvědčit. Začal jen rozčileně syčet a nadávat jí do hamižné. Vrána však jeho plán dávno prokoukla.

Počkala, dokud se had se syčením neodplazil pryč, a teprve potom si jeho svlečenou kůži odnesla do hnízda.

Vrána byla šťastná, že hada přechytračila, ale když si kůži dávala do hnízda, zjistila, jak je suchá a nepříjemná pro její peří.

Poučení:

Kdo se snaží druhé obelstít, často nakonec oklame jen sám sebe.

Matyáš, H1.A

Barmanský bronz

Ve čtvrtek 13. listopadu se konaly tradiční Karmelské slavnosti a jejich součástí byla taky **BARMANSKÁ SOUTĚŽ!!!** Naše hotelovka vyslala dva nadějně reprezentanty z H2.A, kteří se v konkurenci dvacítky zúčastněných rozhodně neztratili! **Naty Tůmová** získala 70 bodů a umístila se na 7. místě, **David Nguyen** se dostal mezi nejlepší a ziskem 84 bodů obsadil nakonec **SKVĚLÉ 3. MÍSTO!!! BLAHOPŘEJEME!!!** Svůj díl na úspěchu má samozřejmě taky jejich „trenér“ pan učitel Müller a ovšem i početná výprava ze třídy H2.A, která naše barmany pilně povzbuzovala!

PRESOVAČ – ROZHOVOR S ABSOLVENTEM ŠKOLY

V rubrice Presovač pokládáme otázky absolventům naší školy. Dnes je to náš úspěšný absolvent z „covidového“ roku 2020 Vojtěch Seibt.

Co tě na hotelové škole bavilo nejvíce – praxe, vaření, obsluha nebo třeba recepce?

Na hotelových praxích mě nejvíce bavilo dojíždění do Prahy na praxe, které jsem měl v Park Inn hotelu, tuším že dnes je to Hermitage, tam mě nejvíce bavila obsluha hostů a příprava banketních prostor.

Který předmět nebo zkušenosti ti nejvíc pomohly do reálného pracovního života v hotelnictví?

Do gastronomie, ve které po ukončení studia nebylo moc uplatnění, jsem si vzal nejvíc ze stolničení a asi anglický jazyk - když jsem se od školy dostal ke gastronomii, tak jsem obsluhoval nejčastěji cizince

Měl jsi možnost dělat praxi v nějakém zajímavém hotelu nebo restauraci? Jaká byla zkušenost?

Měl jsem možnost, jak jsem psal v první odpovědi, dělat v Park Innu (dnes Hermitage) a potom jsem se k obsluze dostal na Vile Čapek, na které působím jako správce a příležitostně jsem obsluhoval hlavně svatby.

Kde pracuješ a využil jsi tam zkušenosti ze školy?

Pracuji na Vile Čapek, v Českém ráji, kde budu koncem roku končit, protože mě má cesta zavedla jiným směrem a nemám tolik času na to, co bych doopravdy chtěl dělat. Zde jsem zkušenosti ze školy využil při přípravě svateb a různých teambuildingů .

Co bys poradil studentům, kteří teprve začínají hotelovou školu – na co se připravit a co nepodcenit?

Studentům bych doporučil nepodcenit anglický jazyk, ten vám může otevřít hodně možností při následném hledání práce v oboru a samozřejmě s tím je spojené účetnictví a to zmiňované stolničení, pokud byste chtěli podnikat v oboru sami.

Ptali se David a Max, H1.A

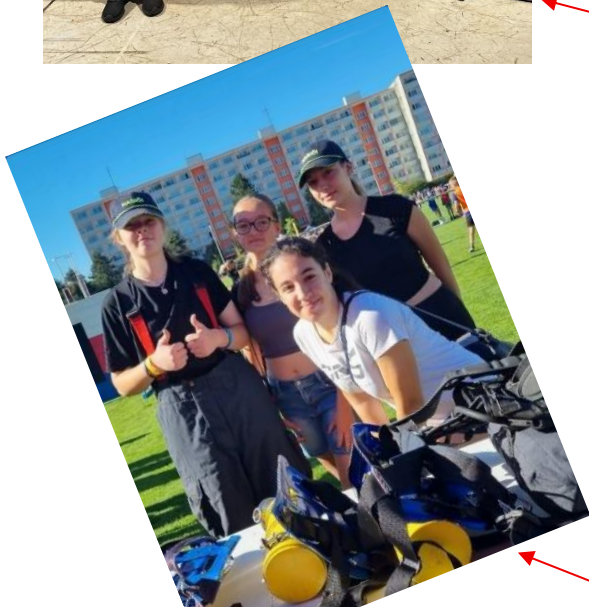
Co se ještě dělo

Přednáška na Metropolitní univerzitě Praha

Burza škol

Pohneme Mladou Boleslaví

Stužkovací večírek H4.A
v Kosmonosech, restaurace
U Zámku

Avantgardní schodiště

Evropská unie

Cestovní ruch – Vánoce za dveřmi...

Co nás čeká aneb Školní kalendář

hodnocení H3.B

28. listopad	stužkovací večírek V4.A	😊
5. prosince	mikulášská nadílka	😊😊
6. prosince	Cambridge zkoušky B1, B2	😊
10. prosince	Den otevřených dveří	😊
11. prosince	adventní zájezd Drážďany	😊😊😊😊😊
16. prosince	Jak zvládnout stres - H4,V4	😊
17. prosince	hra – finanční gramotnost – V3.A	😊
18. + 19. prosince	vánoční program / besídky tříd	😊😊😊
20. 12. – 4. 1.	vánoční prázdniny	😊😊😊😊😊😊😊
leden/únor	anglické semináře na MUP – 3.r.	😊
16. ledna	divadlo – Postřižiny	😊
12. – 17. leden	lyžařský kurz – Rakousko	😊
20. ledna	hra – finanční gramotnost – H3.AB	😊
22. ledna	Den otevřených dveří	😊
29. ledna	divadlo Všechny báječný věci V2.A, H3.B, V3.A	😊
30. ledna	poletní prázdniny	😊😊😊😊😊😊😊
20. února	maturitní ples, stužkování 1. ročníků	😊😊

KASINO

ROZTOČ PRACHY

H4.A a V4.A vás zvou na MATURITNÍ PLES !!!

20. ÚNORA 2026 OD 18:00 VE ŠKODA AUTO MUZEU